

Zoek de HEER nu hij zich laat vinden,
roep hem terwijl hij nabij is.
Laat de goddeloze zijn slechte weg verlaten,
de onrechtvaardige zijn snode plannen herzien.
Laat hij terugkeren naar de HEER,
die zich over hem zal ontfermen;
laat hij terugkeren naar onze God,
die hem ruimhartig zal vergeven.
Mijn plannen zijn niet jullie plannen,
en jullie wegen zijn niet mijn wegen
– spreekt de HEER.
Want zo hoog als de hemel is boven de aarde,
zo ver gaan mijn wegen jullie wegen te boven,
en mijn plannen jullie plannen. Jesaja 55:6-9

Ik hou van vakantie, zegt Jezus.

Toen ik twaalf was namen mijn ouders me mee naar Jeruzalem.
Ik voelde me er echt in mijn element:
alles sprak me over het werk van Vader. De tijd vloog er voorbij.

Tijdens mijn vakanties genoot ik van de natuur.
Ik hield de zaaier in het oog, die het graan aan de aarde toevertrouwt.
Ik bewonderde het koren dat opschiet, met onkruid daartussen.
Ik luisterde naar de vogels; ze zaaien noch maaien.
Ik keek naar de kleuren van de zonsondergang, dronken van zaligheid.
In al die pracht vond ik stof voor mijn parabellen over het Rijk van God.

Ik herinner me de wijngaard met zijn ranken en druiventrossen,
en de vijgenboom: hoe hij het geduld van de boer op de proef stelt.
Nog steeds staan de kudden schapen me voor ogen,
grazend onder het waakzame oog van de herder.
Alles in mij zong een goddelijke melodie.

Later heb ik lange voettochten gemaakt met mijn apostelen,
Heerlijke momenten van stilte, ver van het gewemel van de massa.
Ik ging wel eens op bezoek bij mijn vrienden,
Martha en Maria, en hun broer Lazarus.
Ik genoot er van hun kookkunst,
maar meer nog van onze gesprekken van hart tot hart, uren aan een stuk.

Vakantie is voor mij:
mogen delen in de vreugde van mensen,
hun kleine vreugden van elke dag.
Zo was ik eens op een trouwfeest waar ze wijn te kort hadden;
het feest moest doorgaan,
dus liet ik kruiken met water vullen
en konden ze wijn schenken van nog betere kwaliteit.

Water heeft Mij altijd aangesproken.
Ooit ontmoette ik een Samaritaanse vrouw vlak bij een waterput.
Tenslotte was zij het die Mij om water vroeg.
Levend water heb Ik haar toen gegeven.

Sedert die paasmorgen, toen Maria van Magdala Mij voor een tuinier aanzag,
komt er geen einde meer aan mijn vakantie.
Ik wandel langs het meer van elke mens
en op gloeiend houtskool bereid ik een picknick met vis uit overvolle netten.
Ik nodig vermoeid voortsloffende reizigers uit
in de herberg van Emmaüs.
Ik deel met hen het brood... brood dat smaakt naar eeuwigheid.